

АУТОРИ И ПРЕВОДИОЦИ БЕОГРАДСКОГ КЊИЖЕВНОГ ЧАСОПИСА

АУТОРИ

МАРКО АВРАМОВИЋ је рођен у Београду 1984. године. Основну школу и гимназију завршио је у Младеновцу. Дипломирао је и мастирирао на Филолошком факултету у Београду на групи за српску књижевност са општом књижевношћу. Тренутно је на докторским студијама на истом факултету, на модулу српска књижевност. Бави се историјом књижевности и књижевном критиком. Објављивао је у више књижевних и књижевнонаучних часописа и публикација.

ЉУБИЦА АРСИЋ је рођена на Светог Никољу, 19. децембра 1955. у Београду. Дипломирала је на Филолошком факултету, на групи за Југословенску књижевност и српскохрватски језик. Предаје књижевност у Музичкој школи Мокрањац. Објавила је романе *Чувари казачке ивице*, *Икона*, *Маніо*, *Рајска врајџа* и збирке прича *Прсиј у месо*, *Цијеле бувине боје*, *Баруџана*, *Зона сумрака*, *Само за заводнице*, *Тијрасија од џијра*, *Мацо, да л' ме волиш*, *All Inclusive*. Ауторка је и књиге *Љубица Арсић*, у едицији „Један према један“. Саставила је антологије: *На брзака* (светска еротска прича), *Фррррр* (женска светска еротска прича), *Клинци од два метрa* (приче о одрастању), *Осврво на два мора* (приче о мору), *Дивљи ерос* (erotска прича), *Овако је њочело* (приче српских писаца инспирисаних Грчком, са коаутором Д. Михаиловићем), *Тањир њун речи* (приче о браку и породици), *Животи је увек у њраву* (приче о лепом животу), *Риба, њајка, водоземац* (приче инспирисане животињама), *Краљица Лир и њена деца* (избор прича српских списатељица). Добитница је стипендије „Борислав Пекић“ и награде „Исидориним стазама“ за роман *Икона*, Pro-femina награде „Биљана Јовановић“ за књигу прича *Цијеле бувине боје*, награда „Лаза Косић“; Hit Libris и „Женско перо“ за књигу прича *Тијрасија од џијра*, Андрићеве награда за књигу прича *Мацо, да л' ме волиш*, награде *Сиван Сремац* за роман *Рајска врајџа*, награде Јеврејских општина за допринос јеврејској култури. Књиге и приче су јој преведене на руски, енглески, француски, немачки, бугарски, италијански, украјински, словачки. Есеје објављује по књижевним часописима и дневним новинама. (e-mail: arsicljubica@yahoo.com)

ИВАН ВЕЛИСАВЉЕВИЋ (Шабац, 1982) завршио је општу књижевност и теорију књижевности, и драматургију на Универзитету у Београду, а компаративну књижевност на Свеучилишту у Загребу. Три године предавао је креативно писање, а радио је и као новинар, колумниста, филмски и књижевни критичар, драматург. Уредио је књигу *Нови кадрови: крајњуће вредности српског филма* (са Д. Огњановићем, 2008) и темат часописа *Градац* о необичним телима/инвалидитету у култури и друштву (2012), а недавно је, у коауторству са Ђорђем Бајићем и Зораном Јанковићем, објавио књигу *Криптички водич кроз српски филм (2000-2017)*. Аутор је и две књиге поезије (под псеудонимима), једне позоришне и пет радио-драма.

СРЂАН ВУЧЕНИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 42-43, с. 152.

ЛАВ ДАНИЛКИН (1974) руски писац, водећи књижевни критичар и новинар. Дипломирао и магистрирао на Филолошком факултету МГУ. Радио као главни уредник часописа *Playboy*, књижевни критичар листа *Ведомости*, водио књижевне рубрике у часопису *Афиша*. Аутор је седам књига о савременој руској књижевности, збирке прича *Клуц* и биографских књиге (о Гагарину, Проханову, Лењину). Цењено је име и врло тражен аутор у неким од најпознатијих западних и руских магазина и часописа.

ГРЕГ ДЕКУЈР Јр (Greg de Cuir, Jr, Лос Анђелес, САД) докторирао је на Факултету драмских уметности у Београду. Његову књигу *Југословенски црни талас/ Yugoslav Black Wave* објавио је Филмски центар Србије 2011; тренутно ради на њеном другом, проширеном издању. У његове скорашње пројекте спада избор и приређивање програма Академског кино-клуба Београд 1960–1980 у резиденцијалном центру International House Philadelphia, као и приређивање специјалног издања часописа *Studies in Eastern European Film* посвећеног Душану Макавејеву. Декјујр је селектор фестивала Алтернативе Филм/Видео (у Дому културе Студентски град), и главни уредник часописа *Necsis*. Редовно пише за *Festivals* и *Altscene*, а текстове је објављивао и у многим другим међународним филмским часописима.

ГОРДАНА ЂИЛАС је рођена 1958. године у Накову, крај Кикинде. Објавила је књиге поезије: *Пред олегалом* (1985), *Господине, господине* (1989), *Царски врћи* (1996), *Звезда јуна* (2002), *Усујина станица* (2005), *Учињел сећања* (2009), *Сећање које се није догодило* (2011), *Друје ствари* (2012), *Била сам послушно дрво* (изабране и нове песме, 2012), *Север, удаљен звук* (2015), *Свакидашњи хлеб* (2018).

Објавила је и: *Шести посленика Библиотеке Мајнице српске* (1998), *Трибина младих: 1954-1977* (са Н. Мамулом, 2004), *Маја свейа*

Пејроварадинске швржаве (са Б. Попржаном, Н. Мамулом, Ђ. Писаревим, 2005), *Библиографија ИНДИС 1976-2009* (са С. Вуковић, 2010), *Библиографија Сусрејта библиографа у сјомен на гр Георџија Михаиловића : Инђија : 1983-2016* (са М. Јованцаи, 2017).

Приредила је књиге *Речи и време* (изабрани текстови Милана Пражића, 2002) и *Ойворени свети* (изабрани преводи Душка Вртунског, 2003), *Библиографија радова академика Милеве Првановић* (2012), *Моја биографија* (аутобиографија Ђорђа Лазаревића, са Драгом Његованом, 2013), *Библиотека Мајице српске : водич* (2016). Приредила је и објавила преко седамдесет селективних библиографија савремених српских и других књижевних стваралаца.

Лауреат је награда Печат вароши сремскокарловачке (2010), „Милица Стојадиновић Српкиња“ (2011), Годишње награде Накова, за изузетан допринос развоју културе (2014), награде „Раде Драинац“ (2016) и награде Венац Лазе Костића (2018). (gordanadjilas@gmail.com)

ЖЕРАР ЖЕНЕТ (1930 – 2018), француски теоретичар и књижевни критичар, поред Клода Леви-Строса и Ролана Барта, један од најзначајнијих представника структурализма у науци о књижевности. Заједно са Роланом Бартом, Цветаном Тодоровом, Клодом Бремоном и Филипом Амоном, Женет је крајем шездесетих година прошлог века формулисао принципе наратологије, структуралистичке теорије приповедања, у оквиру које је дефинисао и свој сопствени приступ, данас познат под називом „женетовска“, „класична“ или „формалистичка“ наратологија. Академску каријеру започео је на Универзитету у Ле Ману, затим је радио на Сорбони, као асистент за француску књижевност, а највећи део радног века провео је на *École pratique des Hautes Etudes* (1967-1994). Био је и гостујући професор на Јелу (САД). Са Елен Сиксу и Цветаном Тодоровом 1970. године основао је часопис *Poétique*, који је заједно с Тодоровом уређивао до 1986. Под истим именом, у издавачкој кући *Seuil* уређивао је угледну књижевнотеоријску едицију. У њој је и сам 1966. објавио своју прву књигу, збирку критичких огледа *Фигуре I*. Аутор је великог броја радова из области теорије књижевности, естетике, теорије језика, теорије дискурса и књижевне критике. Имао је изузетан дар за формулисање нових књижевних појмова и успостављање истанчаних терминолошких дистинкција. Између осталог, објавио је пет књига под истим насловом, *Фигуре I - V* (1966, 1969, 1972, 1999 и 2002), *Расјраву о њриповедању*, укључену у *Фигуре III*, у којој је понудио једну од најзначајнијих наратолошких интерпретација Прустовог *Трајања за изјубљеним временом*, *Увод у архивексти* (1979) и *Палимјесјие* (1982), у којима је истраживао питања жанра и интертекстуалности, *Нову расјраву о њриповедању* (1983), где је одговарао на примедбе које су му упућиване поводом *Расјраве* из 1972, *Мимолођие* (1984), *Прајове* (1987), обе књиге посвећене питању метатекстуалних знакова, *Фикицију*

и дикцију (1991) и *Мејналејсу: Од фиџуре до фикције* (2004), у којима се вратио наратолошким питањима која је покренуо у трећој књизи *Фиџура*, естетичку расправу *Умјетничко дело* (1994). У последњој деценији живота објавио је четири књиге индикативних наслова: *Кодицил* (2009), *Ајосџил* (2012), *Ејилоџ* (2014) и *Посџскриџџум* (2016). Умро је 11. маја 2018. године. Осим мањег броја радова објављиваних у часописима, на српском језику изашле су три Женетове књиге: *Фиџуре* (1985), избор есеја из прве две Женетове књиге *Фиџура*, који је сачинила и превела Мирјана Миочиновић, *Умјетничко дело: еџџејска релација* (1998, превод Миодрага Радовића) и *Фиџуре V* (2002, превод Владимира Капора).

ПЕТАР ЈОНЧИЋ, историчар уметности и филмски критичар Радио Београда 3. Текстове и интервјуе писао је за *Дневни џелеџраф*, а филмске критике и есеје о уметности у часописима: *Књижевни листџ*, *Реч*, *Домус*, *Злаџина џреда*, *Евроџа*, *ОК*, *3+4* и *ТФТ*. Више од две деценије ради као новинар на телевизији Студио Б, где је једно време био и сарадник документарног програма. Објавио је књиге *Филмски језик Желимира Жилника* (награда „Душан Стојановић“ за најбољу студију о филму 2003), *Неки друџи филм* (2014), *Музичке сликовнице осамде-сејџих* (2015) и приређивач је и ко-аутор књиге *Деца сребрне емулзије - Зоран Вујовић фотџовизија 1981-2000* (2017) која је добила награду УЛУПУДС-а за најбољу фото-монографију, награду „Захарије Орфелин“, као и награду за најлепшу књигу на сајму књига у Подгорици.

ДУШАН КАН (1955) похађао је у Приједору основну школу и гимназију, у Београду студирао Општу књижевност са теоријом књижевности. У Београду и живи од 1974. године, а последњих десет година на релацији Београд, Приједор, Задар. Пише поезију и прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама *Главни улаз* (Сарајево, 1980.) и *Размножавање* (Нови Сад, 1985) објавио је под именом Душан М. Кнежевић. Под именом Душан Кан објавио је књиге песама *Мук* (Београд, 1989), *Организам* (Београд, 1991.), *Лаж* (прво издање у Сарајеву, 1991; друго издање у Београду, 2002), *Кай* (хаику песме, библиофилско издање, 101 примерак, Београд, 2006). Објавио је и књигу кратке прозе *Причам џи џричу Беоџрад*, 2014).

РИШАРД КРИЊИЦКИ, пољски песник, рођен је 1943. године у нацистичком радном логору у Санкт Валентину, близу Линца. Родитељи су му после завршетка рата насељени у месту Гожув Вјелкополски. Поезију је почео да пише у време студија полонистике на Универзитету „Адам Мицкјевич“ у Познању. У то време био је члан редакција неколико часописа и уметничких група, међу којима је најзначајнија „Нови талас“, коју је књижевна критика називала и Шездесетосмаши и којој су припадали Барањчак, Корнхаузер, Загајевски, Крињички, Липска и други. Везивао

их је критички однос према реалности, због чега су трпели забране цензуре. Бунили су се и против старијих генерација писаца (Гомбрович, Ружевич, Херберт, Гроховјаки, Харасимович...), оптужујући их да у свом стваралаштву нису у довољној мери изразили послератну реалност. Током 70-их и почетком 80-их, када су настали КОР и Солидарност, „Нови талас“ је престао да постоји. Укључивали су се у КОР и Солидарност, због чега су хапшени, робијали, објављивали у самиздату. Крињицки, између осталог, није могао да добије никакво запослење, да објављује чак ни преводе. Након укидања цензуре са својом женом Кристином основао су издавачку кућу „а5“, која постоји и данас и објављује претежно поезију страних и млађих пољских песника. Од 1978. до 1991. живео је у Америци, највише у Њујорку. После пада комунизма вратио се у Пољску.

Крињицки је и озбиљан проучавацац књижевности. Посебно је посвећен Збигњеву Херберту. Када су егзистенцијални проблеми постали прошлост Крињицки је објавио песме из свих својих збирки, поређавши их хронолошки, у књизи под насловом *Мајнејна тшачка*. Наслови тих збирки су: *Чин рођења*, *Колективни организам*, *Наш животи расте*, *Мало више*, *Стихови*, *Пласови*, *Иње*. *Мајнејна тшачка* има око 300 страна и због тога је можда у праву што себе назива песником само једне књиге. Ипак је 2014. објавио и *Изабране њесме*, којима је придодао извештан број новијих. Крињицки је преведен на све светске и бројне „несветске“ језике. Добитник је и низа пољских и међународних награда и признања. Уврштен је у све антологије пољске поезије XX века. (*Из дужеј тшекста Бисерке Рајчић*)

АДРИЈАНА МАРЧЕТИЋ, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду. На Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, на основним, мастер и докторским студијама, предаје теорију књижевности и држи курсеве о компаративној књижевности, наратологији и Прустовом роману. Аутор је књига из области теорије књижевности, *Фигуре приповедања* (2003, 2004), *Историја и прича* (2009) и *О Новој комјарайисцици* (2015). Под насловом *After Comparative Literature* ова књига је 2018. објављена у енглеском преводу. Била је један од уредника зборника *Проучавање ојшине књижевности данас* (2005), *Преисциивања: аутиофикција у фокусу комјарайисцике* (2013), и *Комјарайивна књижевности: теорија, тумачења, ѡерсиекцииве* (2016). Пише књижевну критику и прати текућу књижевну, а посебно прозну продукцију у Србији, и у региону Балкана уопште. У периоду од 2001. до 2003. године била је члан НИИ-овог жирија и од 1999. године је члан међународног жирија за доделу награде „Балканика“. Преводи прозу и теоријске текстове са енглеског и француског језика. Добитник је награда „Ђорђе Јовановић“ и „Милан Богдановић“.

СОЊА МИЛОВАНОВИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 39-41, с. 208.

АЛЕКСАНДАР МИЛОСАВЉЕВИЋ рођен је 1958. у Београду. Пише позоришну критику и театролошке есеје, објављује у водећим часописима и новинама, говори о позоришту на телевизијским и радио-станицама. Био уредник и члан редакција часописа и других публикација о театру и гл. и одг. уредник позоришних новина *Ludus*. Објавио је прошле године књигу позоришних есеја, критика и путописних бележака *Позоришни Дирер и други зайиси*, у којој је и низ текстова објављених у *Београдском књижевном часопису*. Аутор је адаптације драме *Галилеј* Бертолда Брехта, која је у режији Небојше Брадића изведена на сцени Театра „Јоаким Вујић“ у Крагујевцу. Приредио је низ књига из области позоришне историје и театрологије. Уређивао је едицију „Савремена српска драма“. Као драматург сарађивао је с Љубишом Ристићем, Небојшом Брадићем, Љубославом Мајером, Радославом Миленковићем, Коканом Младеновићем, Рахимом Бурханом, Жељком Хубачем... Добитник је награде „Златно перо“ Танјуга за позоришну критику, две Стеријине награде за критику и награде часописа *Венац* за есеј. Био је члан низа позоришних жирија и селектор Стеријиног позорја и других позоришних фестивала. Радио је у Народном позоришту / *Népszínház* Суботица, у Музеју позоришне уметности Србије, у Српском народном позоришту био је управник, директор Дrame и уметнички директор.

МИЛИЦА МИЛОСАВЉЕВИЋ рођена је 1991. године у Чачку. Песме су јој објављиване у познатим књижевним часописима као и на порталу за књижевност и културу Стране. Године 2014. додељена јој је награда библиотеке „Милутин Бојић“ и тим путем објавила је збирку поезије под насловом *Тамне интимности*. Исте године била је победница на фестивалу младих песника „Дани поезије“ у Зајечару, у чијој едицији јој је изашла збирка *У зони умерено-континенталних страхова*. Апсолвенткиња је на Катедри за српску књижевност и језик са компаратистиком на Филолошком факултету у Београду.

ДЕЈВИД А. НОРИС (David A. Norris) рођен је 1957. године у Шефилду, Велика Британија. Дипломирао је 1980. на Одсеку за српскохрватски језик и југословенске књижевности, у Школи за словенске и источноевропске студије Универзитета у Лондону. Докторску дисертацију *Time in the Novels of Miloš Crnjanski* одбранио је 1989. на Универзитету у Нотингему. Од 1980. до 2017. предавао је српску и хрватску књижевност, историју, културу и језик на Катедри за славистику у Нотингему, где је од 2009. до 2017. обављао и дужност управника катедре.

Објавио је следеће књиге: *The Novels of Miloš Crnjanski: An Approach Through Time* (1990), *Teach Yourself Serbo-Croat* (1993), *In the Wake of the Balkan Myth: Questions of Identity and Modernity* (1999), *Teach Yourself Croatian* (2003), *Belgrade: A Literary and Cultural History* (2008), *Complete*

Croatian (2010), *Haunted Serbia: Representations of History and War in the Literary Imagination* (2016), а заједно са Владиславом Рибникар *Teach Yourself Serbian* (2003), и *Complete Serbian* (2010). Приредио је зборник радова *Miloš Crnjanski and Modern Serbian Literature* (1988). Његове књиге *In the Wake of the Balkan Myth* и *Haunted Serbia* појавиле су се на српском језику у издању Геопоетике (*Балкански мит*, 2002, и *Духови круже Србијом*, 2018), а уџбеник *Teach Yourself Croatian* преведен је на пољски и на немачки језик. Објавио је и преко 70 краћих стручних радова у књигама и часописима. Живи и ради у Нотингему и Београду.

ВЕСНА ПЕРИЋ (Београд, 1972), драмска и прозна списатељица, ТВ сценаристкиња и филмска критичарка. Докторирала на катедри за Студије филма и медија Факултета драмских уметности у Београду. Писала филмске есеје за Културни додатак листа *Полиџика* (од 2001. до 2014), а од 2003. активно пише и филмске критике за Други програм Радио Београда и сарађује у *Хроникама ФЕСТ-а*. Кратке прозе објављује у домаћој и регионалној периодици (*Београдски књижевни часопис*, *Повеља*, *ProFemina*, *Keine Delikatessen*, *Perspektive*, *Hourglass*). Кратке приче објављене су јој и у тематским књигама посвећеним Андрићу и Црњанском – *Земаљски дујови* (Лагуна, 2011) и *Пуџник са далеког неба* (Лагуна, 2012), које је приредио М. Марчетић, као и у збирци *Приче о Савамали* (Архипелаг, 2013). Тренутно ради као уредница Драмског програма Радио Београда. Ауторка је 10 радио драма продуцираних на Радио Београду. Године 2012. награђена је за најбољи регионални ангажовани драмски текст *Шта је она крива није ништа она крива* на конкурс Heartefact фондације који је премијерно изведен у Битефу 2015. године у режији Анђелке Николић.

МИХАЈЛО ПАНТИЋ (1957, Београд), приповедач, критичар, универзитетски професор. На београдском Филолошком факултету предаје *Јужнословенску компаративистику*, *Приповедачке поетике* и *Креативно писање*. Објавио је више од четрдесет књига студија, есеја, књижевних критика и антологија, те дванаест књига прича, најновије су *Приче од воде* (2014; са Миланом Туцовићем) и *Када ме уледа оно што изражим* (2017). Приче Михајла Пантића преведене су на двадесетак језика и уврштене у многе антологије и прегледе у Србији и у свету. За приповедачки, критички и есејистички рад Михајло Пантић добио је низ књижевних признања, укључујући и Андрићеву награду за књигу *Ако је то љубав* (2003). Живи на Новом Београду и почасни је грађанин тог дела Београда.

ЛУИЋИ ПИРАНДЕЛО (Luigi Pirandello, 1867-1936) рођен је у Агриђенту, на Сицилији. Студије је започео у Палерму, наставио их у Риму, па у Бону, где је дипломирао са тезом из сицилијанске фонетике

и морфологије. Убрзо почиње да предаје стилистику и књижевност у Риму. На почетку књижевне каријере припадао је веристима, полемисао са Д'Анунцијем и Крочеом, имао властиту позоришну дружину. Прве књиге су му песничке, али пуну меру свога талента остварује у причама и романима, те у време и после Првог светског рата у драмама. Романа је написао седам, међу којима су најпознатији *Изоишћена* (1901), *Покојни Маџија Паскал* (1904) и *Један, ниједан и сто хиљада* (1924). Иза себе је оставио и импозантне *Приповејке за јодину дана* (укупно 241, од којих неке спадају у најлепше приповетке италијанске књижевности). Јунаци су му најчешће обични људи, често с необичним судбинама, из сицилијанског или римског поднебља. Свој велики таленат за драмско уобличавање бизарних ситуација, које је раније фиксирао у приповедачкој прози, Пирандело показује тек појавом тзв. гротескног театра, у годинама Првог светског рата. Најпознатије међу укупно 44 Пиранделове драме су: *Тако је (ако вам се чини)*, (1918), *Дивно је бићу јошћен* (1917), *Хенрик IV* (1922), *Шест лица траже јисца* (1921), *Свако на свој начин* (1924), *Вечерас имјовизујемо* (1930), *Дивови с џланине* (1931). Био је један од највећих и најутицајнијих драматичара двадесетог века. Нобелову награду за књижевност добио је 1934. године.

ИВАН ПОТИЋ (1972, Зајечар) по струци је историчар уметности и ради као библиотекар Историјског архива у Зајечару. Али је и писац. Објавио је књиге прича *Врајоломије* (2003), *То што је створило човека* (2005), *Још једном о невидљивом* (2007), *Вилењаци у живом блају* (2010), *Веселе приче о џујовању* (2013), *Квадран на црном квадрану* (2015), роман *Дневник неућешној космонаути* (2016), књиге поезије *Нећачни одговори на јојрешна џићања* (2009) и *Било би лепо да џразнина има облик* (2012). Приређивач је и преводилац књиге рок поезије Боба Дилана, *Одговор ношен ветром* (2017). Књига *Још једном о невидљивом* изашла је у Пољској као е-book. Приче и песме објављиване су му и у домаћој и иностраној периодици, уврштене у домаће и иностране зборнике, изборе и антологије.

БОРИСЛАВ РАДОВИЋ (1935-2018), један од најзначајнијих савремених српских песника, есејиста и преводилаца, рођен је и преминуо је у Београду. На Филолошком факултету је завршио студије Опште књижевности и теорије књижевности, а већи део радног века провео је као уредник у издавачкој делатности. Објавио је књиге песама: *Поећичност* (1956), *Остале јоећичност* (1969), *Маина* (1964), *Брајсјво јо несаници* (1960), *Ојиси, јесла* (1970), *Изабране јесме* (1979), *Песме 1971–1982* (1983), *Изабране јесме 1954–1984* (1985), *Тридесет изабраних јесама* (1985), *Песме 1971–1991* (1991), *Песме* (1994), *Песме* (2000), *Четрдесет две изабране јесме* (2007, 2016);

књиге есеја: *Рвање с анђелом и дрући зайиси* (1996), *О њесницима и о њоезији* (2001), *Неке сѝвари* (2001), *Чиѝајући Верѝилија* (2004), *Још о њесницима и о њоезији* (2007), *Понешѝо о њесницима и о њоезији* (2011). Објављена су, у две књиге, и *Изабрана дела* Борислава Радовића: *Песме и неке сѝвари* и *Понешѝо о њесницима и о њоезији* (2016). Превео је с француског и објавио *Мореказе* Сен-Дона Перса (1963, 2003), избор песама *Пола Елијара* (1971), *Париски сѝлин* Шарла Бодлера (1975), Балзаковог *Луја Ламбера* (1999), *Шеснаестѝ цветѝова зла Шарла Бодлера* (2011). Добитник је неких од најзначајнијих награда и признања, између осталих Октобарске награде (1963), Нолитове и Змајеве награде (1967), Награде „Бранко Миљковић“ (1983), Награде Жељезаре Сисак (1984), Награде „Васко Попа“ (1995), Награде „Милош Н. Ђурић“ (за превођење, 1999), Жичке хрисовуље (2002), Награде „Ђорђе Јовановић“ (2002).

МИРОСЛАВ МИКИ РАДОЊИЋ (1971, Прњавор), театролог, директор Стеријиног позорја. На овој функцији био је и од 2005. до 2008. године. Аутор је студије *Трајови Сѝтеријине комедиографије у српској драматургији XX века – А. Појовић, Д. Ковачевић* (2005), којом је магистрирао на Новосадском универзитету. У међувремену је и докторирао тезом *Драмски ојус Виѝе Оѝњеновић у контексту савремене српске драматургије и књижевне традиције*.

ДРАГАНА СТОЛИЋ – Види *Београдски књ. часопис* бр. 44-45, с. 131.

ПРЕВОДИОЦИ

ЕЛИЗАБЕТ ВАСИЉЕВИЋ преводи са италијанског језика. Добитница је награде „Милош Н. Ђурић“ за 1995. годину, италијанске националне награде за превођење италијанске књижевности за 2001. годину и ордена Витеза Председника Републике Италије за посебне заслуге у ширењу културних веза између Италије и Србије. Примо Леви, Итало Калвино, Елса Моранте, Антонио Табуки, Алесандро Барико, Итало Звево, Луиђи Пирандело, Умберто Еко, Паола Каприоло и Романа Петри су неки од најзначајнијих италијанских аутора чија дела је превела на српски језик.

ДАНКА ИВАНОВИЋ (Цетиње, 1988) основно и средње образовање завршила је у Будви. На Филолошком факултету Универзитета у Београду дипломирала 2012. године на Катедри за француски језик и књижевност. На Универзитету у Лувену, у Белгији, одбранила мастер

рад на тему „Објекат у романима Милана Кундере“. Преводи и пише књижевну критику и бави се истраживањима у области методике наставе језика, теорије књижевности и културне историје.

РАДМИЛА МЕЧАНИН (1953), самостални уметник, књижевни преводилац. Дипломирала је на Групи за југословенске и општу књижевност и магистрирала на Филолошком факултету у Београду. Почев од зборника о руским формалистима, *Формализам и марксизам* (1983), прве књиге коју је превела са руског, до данас је са овог језика превела низ дела из области књижевне науке, књижевне историографије, културологије (*Миш и анишечка књижевности* О. М. Фрејденберга, *Кашејорије средњовековне културе* А. Гуревича, *Сисџем слободе* Ф. М. Досјојевској А.Штејнберга, *Историјска њоеџика новеле* Ј. Мелетинског, *Хлебњиков и наука* В. Иванова, *Историјска њоеџика* А. Веселовског, неколико књига М. Епштејна...). Превела је и низ романа руских писаца, између осталих С. Соколова, В. Војновича, Е. Лимонова, С. Довлатова, Ј. Пољакова...). Низ њених превода чекају на објављивање. За преводилачки рад Радмила Мечанин добила је награде „Милош Ђурић“, „Јован Максимовић“, „Лаза Костић“ и др.

БИСЕРКА РАЈЧИЋ писац и преводилац, рођена је 1940. Завршила је славистику на Филолошком факултету у Београду. Преводи с пољског, руског, чешког, словачког, бугарског и словеначког поезију, прозу, есејистику, филозофију, театрологију, историографију, политикологију... Превела је на српски више од 300 аутора. Објавила је више од педесет књига и око 1.400 прилога у часописима Србије и бивше Југославије. Аутор је следећих књига: *Пољска цивилизација*, *Писма из Праја*, *Мој Краков*, *Шојен*, *Жорж Санд и њена деца* (радио-драма), *Пројрами и манифесџии њољске књижевне аванјарде* (1917-1939) и више стотина текстова о писцима које је преводила. Пише и есеје о ликовној уметности. Добитник је Награде „Јован Максимовић“, Награде за животно дело Удружења преводилаца Србије, у Пољској Награде ЗАІKS-а, награда Министарства културе Пољске и Министарства спољних послова Пољске, Награде „Збигњев Домињак“...